

Není co zlomit...

TYRAN

Marcy Zell

VLÁDCI CHAOSU

2

Tyran

Marcy Jell

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci v edici SOLIS,
138. e-knihu v pořadí.
Autor © Marcy Jell
Korektura, redakce a sazba:
Lucie Zubalíková, Markéta Hrubá, Irena Nová
Monika Kurucová, Pavla Bílá
Speciální poděkování: Evinečky
Obálka: JPolc_Design

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-05-9 epub
978-80-88525-04-2 PDF

Anotace

Nečekej příběh o spáse. To, co mě mělo zachránit, už je dávno mrtvé. Říkají mi Tyran... a možná mají pravdu. Nezajímá mě, co si o mně myslí ostatní. Nepotřebuji milost ani odpuštění. Zničili mi život. Obvinili mě ze smrti, kterou jsem nezpůsobil. Vzal jsem si jejich slova k srdci, a to jsem pohřbil. Teď mám jen jeden cíl a tím je pomsta. Přesto mi osud pod nohy srazil nevinnou dívku, kterou jsem měl jen využít. Jedno jméno na seznamu, jedna figurka v mé zvrácené partii. Problém je, že ona mě nevidí tak, jak by měla. Nevěří mi, ale neutíká. Bojí se mě, přesto se nezlomí. Nedokážu milovat a už vůbec necítím slitování. Jenže její oči mi připomínají všechno, co ze mě kdysi zbylo a právě proto je pro mě nebezpečná. Musím ji za každou cenu zlomit dřív, než to udělá ona mně. Jsem Tyran a nevěřím ve vykoupení.

VLÁDCI CHAOSU, 2. díl

Playlist

QR KÓD K PLAYLISTU:

Varování

18+

Tato kniha obsahuje **explicitní sexuální scény, psychické i fyzické násilí, temné a znepokojující momenty**, které mohou být pro citlivé čtenáře náročné. Příběh je temná romance, plný vášně, bolesti, manipulace a morbidní intenzity.

Není určena pro mladistvé ani pro ty, kteří nejsou připraveni čelit temným stránkám lidské psychiky a vztahů. Čtení může vyvolat **emoční napětí, šok nebo nevolnost** – přesně tak, jak to příběh zamýšlí.

Pokud hledáte lehkou romantiku, pohádky nebo jednoduchý happy-end, tato kniha není pro vás.

Ale pokud jste připraveni vydat se na cestu temnotou, kde se láska mísí s posedlostí a přežití s bolestí – pak vstupte.

Některé lásky nepřicházejí, aby tě zachránily. Přicházejí, aby tě zničily – a přesto po nich toužíš víc než po vzduchu.

PROLOG

Nadhodil jsem si na zádech školní batoh a smutně se usmál na George. Věděl jsem, co mě doma čeká, a o to víc se mi tam nechtělo.

„Nebojte se, mladý pane,“ promluvil na mě. „Není všechno tak zlé, jak se na první pohled zdá.“

„Jako kdybys neznal mámu,“ odfrkl jsem si.

„Určitě to pochopí, každý den není posvácení,“ zavrtěl hlavou. „Navíc je to snad první špatná známka za celou dobu, co chodíte do školy, malý pane.“

V jedenácti letech jsem poprvé dostal trojku. Pro ostatní děti běžná známka, u mě se to podobalo trestu smrti. Dominicova máma by nad tím protočila oči a Dukova by to ani nezaregistrovala. Ale ta moje... vsadil bych se, že mě bude čekat trest, jaký si nikdo neumí představit.

Loudavým krokem jsem se vydal k našemu domu a špičkou boty přitom kopal do kamínku. Jako kdyby mi to snad mělo nahnat čas, než rozběsním stohlavou saň.

Dveře domu soudkyně Vivien Kaneové se otevřely, když za ně Marissa vzala.

„Pane Kane,“ usmála se na mě. „Co ten skleslý obličej?“

Nikdy si na to oslovení nezvyknu, ale byla to jejich práce, museli se mnou mluvit, jako kdybych byl dospělý

muž, a ne jedenáctiletý chlapec. Přestože byla Marissa jen o patnáct let starší a klidně mi mohla tykat, neudělala to.

„Špatná známka,“ zahučel jsem a vešel do domu.

„Ou,“ zašeptala. „Paní Kaneová dnes nemá zrovna dobrou náladu.“

„Díky, Marisso, to mi hodně pomohlo,“ odfrkl jsem si a odhodil batoh na zem kousek od vstupu do kuchyně.

„Kde je?“

„V salóнку, trénuje s vaším bratrem výslovnost,“ usmála se.

Počkal jsem, až zmizí za rohem, aby odnesla prádlo, a vydal se směrem na popravu. Zastrčil jsem si ruce do kapes a vykoukl za pootevřenými dveřmi.

Moje máma byla nádherná žena. Uhlově černé vlasy měla každý den perfektně učesané do drdolu, ze kterého nevyčuhoval ani pramen, a její kobaltově modré oči s fialovým nádechem jsem jako malý považoval za něco mystického. Až postupem času jsem zjistil, že ten fialový nádech se tam objeví pokaždé, když ji vytočím. Tělo, které nevypadalo na to, že porodila dvě děti, měla v černém kostýmku ušitém na míru. Nikdy jsem ji neviděl jinak oblečenou. Vždy ten stejný účes i ta stejná vizáž.

„Mami.“

„Ach, už jsi doma,“ povzdechla si. „Učila jsem Tobiasa výslovnost.“

„Marissa mi to říkala, když jsem přijel,“ přikývl jsem a vstoupil do jejich prostoru. „Čau, brácho.“

Poplácal jsem své dvojče po rameni. Trvalo delší dobu, než na mě vůbec zareagoval, a když se tak stalo, jeho rty se roztáhly do úsměvu, aby odhalily zčernalé zuby.

V mámině děloze jsem vyhrál loterii, anebo jackpot. Dělili jsme se o ni, a protože jsem mu ukradl všechny živiny, vypadal jsem, jak jsem vypadal, zatímco on... byl opožděný. Máma mi to nikdy neodpustila a při každé vhodné chvíli mi to předhodila, jako kdybych byl snad nějaké embryo s krvavýma očima, které to udělalo záměrně. Jako padouch, který si vybral zlo ještě předtím, než se narodí.

„Jak to šlo ve škole?“ zeptala se nezáučastně a zavřela učebnice, které pro bratra měla.

„No...“ ošil jsem se. „Ne úplně dobře.“

„Mluv, Slatere!“ přikázala mi a zvedla ke mně ten pohled, který mě přibil do země.

„Dostal jsem trojku z americké historie,“ zamumlal jsem.

„Mluv srozumitelně, Slatere Kane,“ vyštěkla.

„Dostal jsem trojku z americké historie,“ zopakoval jsem trochu víc nahlas.

A v tu chvíli se ten pohled změnil. Z modré přešel do fialové a ona se postavila. Byla soudkyní a v tu chvíli přesně tak i vypadala. Za pozlátkem dokonalé rodiny, kterou vytvářela před lidmi, se skrývala nestvůra živená mnou. Nenávisť ke mně, pohrdání mojí maličkostí a vědomí, že jsem zdravý, kdežto můj bratr ne.

Facka, která přišla, značila jen začátek něčeho mnohem horšího. Něčeho, co mi bralo dětské sny a vize.

Nenáviděl jsem temnotu... Pohlcovala mě... Ničila mě.

A tak bylo jednodušší stát se jí.

1.Kapitola (Madison)

„Tak dobře, pane Millesi,“ zaklapla jsem notes, kam jsem si dělala poznámky. „Řekněme, že jsme se překvapivě nikam nedostali jako už čtyři měsíce po sobě.“

„Je to mnou?“ zpanikařil.

„Ne, jistě že ne,“ uklidňovala jsem ho a postavila se. „Není to vámi, je to situací, v jaké jsme, ale nebojte se. My nakonec ty démony vyšťouráme.“

„Mám v sobě démony?“ zaúpěl. „Věděl jsem to.“

Kvapně jsem se postavila a vydala se rychlým krokem k němu, abych ho pohladila po zádech a zároveň ho vystrnadila ze své ordinace.

„Žádné démony v sobě nemáte,“ utěšovala jsem ho. „Byla to jen metafora.“

„Tak to jsem si oddechl,“ pousmál se. „Budete tu zítra? Můžu přijít?“

„Zítra je sobota, říkála jsem vám, že víkendy nepracuji. Navíc objednaný jste až na příští týden,“ usmívala jsem se a radostně v duchu zavýskla, když se mi ho povedlo vyšoupnout za dveře. „Na viděnou, pane Millesi.“

„Ale já s vámi potřebuju být v kontaktu! Co když ty stavy zase přijdou? Co když mě to sežere zaživa?“ chytil se za hlavu.

„Povyprávíte mi o tom příští týden,“ pokyvovala jsem hlavou jako idiot. „Určitě se nic zvláštního nestane, věřte mi.“

„Věřit vám? Mám vám věřit? Je to dobrý nápad? Slečno Bennettová! Nemůžete mě takhle vyhodit,“ vřískal, když jsem mu zavírala dveře před nosem.

„Vaše hodina skončila,“ omlouvala jsem se. „Na viděnou za týden.“

Když se mi povedlo zavřít, opřela jsem se o šedé dveře a zavřela oči. Musela jsem uznat, že někteří pacienti byli mentální upíři. Technicky ze mě vysáli veškerou energii včetně kousku mé duše. A ne, že bych měla duši jinak čistou.

Zrovna Milles měl DID, tedy disociativní poruchu osobnosti. Proto jsem nikdy nevěděla, kterého Millese budu v ordinaci mít. Pro dnešek to byl ten rozrušený Milles. Ten, který si myslel, že ho pronásledují temné bytosti, které bydlí v jeho domě. Možná se příští týden ukáže ten, se kterým je i sranda.“

Odrazila jsem se od dveří, došla ke svému stolu a naházela si do kabelky věci včetně notebooku. Zvonění telefonu se jménem volajícího mě přinutilo usmát se, ještě než jsem hovor přijala.

„Tati,“ pozdravila jsem ho.

„Holčičko,“ zaslechla jsem jeho hluboký hlas. „Máš se?“

„Pracovně,“ povzdechla jsem si. „A ty? Užil sis s Halley líbánky?“

„Bylo to perfektní, skoro se mi ani nechtělo vracet,“ povzdechl si.

„Komu by se chtělo vracet z Mauricia?“

„Mně ne,“ odfrkl si. „Bohužel bez mé přítomnosti se jurisdikce neobejde.“

„Jako vrchní okresní soudce Manhattanu nemůžeš chybět,“ zasmála jsem se.

„Už chci do důchodu,“ posteskl si.

„Je ti teprve padesát,“ protočila jsem oči. „Máš před sebou ještě krásných patnáct let práce, kdy budeš určovat, kdo půjde do basy, a kdo ne.“

„Plno z tvých klientů nebo pacientů nebo jak jim říkáš, bych tam rád poslal.“

„Jsou to nemocní lidé, tati, nemůžou za to,“ zavrtěla jsem hlavou a hodila si kabelku přes rameno.

„To už jsem u soudu taky slyšel,“ poznamenal.

Zavřela jsem za sebou dveře své ordinace a zamknula.

„Slyším, že jdeš domů,“ řekl, když mi zacinkaly klíče.

„Máš nějaké plány na večer?“

„Možná,“ odpověděla jsem neurčitě.

Nechtěla jsem mu říkat, že mým jediným plánem byl kýbl zmrzliny a Netflix. Spustil by svůj obvyklý monolog typu: „To my, když jsme byli mladí...“

„Tak se dobře bav a stav se v neděli na oběd. Halley něco uvaří.“

„Tati, tvoje žena neumí vařit, víme to oba,“ odkašlala jsem si.

„Mám tě na hlasitý odposlech a moje žena sedí vedle mě,“ rozesmál se.

„Sakra,“ sykla jsem. „Ahoj, Halley, nemyslela jsem to tak.“

„Ahoj, zlato, o nic nejde,“ odpověděla mi s pobavením v hlase. „Náhodou si myslím, že takové kafe uvařit umím.“

„Tak víš co?“ napadlo nakonec tátu. „Sejdeme se v té nové restauraci v Eleven.“

„Dobře, to je super nápad, alespoň se nebudu muset proplétat dopravou na Manhattanu,“ přikývla jsem. „Nasedám do auta a jedu domů. Užijte si ještě pár hodin líbánek. A Halley? Nepuť ho z postele moc brzy. Víš, že je děsný workoholik.“

„Vždyť jsi celá po něm,“ rozesmála se.

„Zatraceně,“ vydechla jsem. „Na tom něco bude. Pa.“

„Pa, holčičko,“ zaspívali oba a hovor ukončili.

Nastartovala jsem svoje BMW a začala se pohybovat do rytmu písničky Man In Finance. Lidi na semaforech se po mně divně koukali, ale bylo mi to jedno. Vlastně mi vždycky bylo fuk, co si o mně ostatní myslí, pokud jsem se já sama cítila komfortně.

Další zvonění mi přerušilo refrén a já otráveně přijala hovor od mé sestry Lexi.

„Co jeeeeeee?!“ vykřikla, až se mi její pronikavý hlas zaryl do uší.

„Do hajzlu, Lex!“ protřela jsem si ušní bubínky.

„Dívala jsem se na Scary Movie,“ rozesmála se. „Chtěla jsem zkusit to, co dělal Shorty. No to je jedno, stejně nevíš, o čem mluvím. Poslouchej, ještě jsi v té svojí psychárně?“

„Myslíš určitě ordinaci,“ ušklíbla jsem se. „Ne, jsem na cestě domů.“

„Perfektní, protože já už čekám přede dveřmi.“

„Pak přece víš, že nejsem doma,“ nechápala jsem.

„Říká se tomu psychologická taktika.“

„Měla by ses přestat přibližovat k opiátům,“ odfrkla jsem si.

„Jako zdravotní sestra k nim mám přístup... bla bla bla. Zniš jako táta.“

„Za dvacet minut jsem doma. Stavím se ještě v obchodě pro zmrzlinu.“

„Tak to já tady počkám. Kdybys mi dala klíče, nemusela bych čekat jak zapomenutej pes přede dveřma,“ rozchechtala se. „Vím, nedáš mi je, protože jsem byla zlobivá holka. Tuhle písničku už taky znám. Vezmi mi mentolovou. Mám tě ráda, pa.“

Vzhledem k tomu, že byla Lexi čistá teprve rok, jsem jí skutečně nevěřila. Nikdo z rodiny jí nevěřil. Byly totiž doby, kdy by nás jako rodinu prodala za gram marihuany. Její závislost se stupňovala, až na tom byla tak, že ji táta, jakožto soudce, nařídil ústavní léčbu. Byla jsem mu za to vděčná.

Už jen proto, že Lexi byla nádherná holka s jiskrou v oku, perfekcionistka, která měla jen smůlu v lásce a chytila se špatného chlapa, který ji tahal ke dnu. Vystudovala zdravotní školu a byla sestřička na ARU. Vzal ji tam jen proto, že naše příjmení bylo Bennettová. Díky tátovi jsme se dostaly, kam jsme chtěly.

Elita New Yorku, patřily jsme do ní a jako mladé holky jsme to milovaly.

Jenže teď už jsme jely každá sama za sebe. Jasně, táta občas za nitky stále tahal, hlavně když jsem potřebovala ordinaci na vyhlášeném místě, ale jinak jsem chtěla,

abych si cestu vyšlapala sama díky své pílí a houževnatosti.

Procházela jsem regály v supermarketu a hledala tu prokletou mentolovou zmrzlinu. Konečně jsem ji uviděla a vydala se k ní.

Cestu mi ale zastínil vysoký muž v dlouhém černém kabátu a sáhl po posledním kýbly, který tam měli.

„Hej,“ najela jsem do něj vozíkem. „Ta je moje.“

Lenivě se na mě otočil, a kdybych byla v animovaném filmu, jistojistě by mi spadla brada. Hnědé sestříhané vlasy měl neupravené a padaly mu do očí, jako kdyby si s nimi někdo pohrál těsně předtím, než ho poslal nakoupit. Nádherné mechové oči mě přejely od hlavy až k patě a plné rty se ušklíbly v arogantním úsměvu, který odhalil rovné bílé zuby.

„Máš ji podepsanou, Ženo?“ pozvedl obočí.

Měl zatraceně nádherné oči a dlouhé husté řasy. Vypadal trochu jako ten typ chlapa, které můj táta nechával zavírat za ilegální obchody. Mohutná postava zabírala dost prostoru i v kabátu, který na sobě měl, a zpod černé košile vystupovalo tetování, které jsem neměla šanci rozeznat. Jelikož měl rozepnuté dva knoflíčky a já ho zahlédla i ve výstřihu, nepochybovala jsem, že ho má všude. Měl vzezření, které by mě normálně donutilo couvnout, ale já jsem tu zmrzlinu potřebovala.

„Viděla jsem ji první,“ trhla jsem hlavou.

„Dám ti ji,“ přikývl.

Nakřčila jsem obočí a přimhouřila oči.

„Jen tak?“

„Ne, jen tak ne,“ opřel se o mrazák. „Dám ti ji pod jednou podmínkou.“

„Pod jakou?“

„Řekneš mi své jméno,“ zabodl do mě modrý pohled.

Odfrkla jsem si, a i když z něj šel strach, obešla jsem vozík a vytrhla mu zmrzlinu z ruky. Když se naše prsty dotkly, rychle jsem ucukla. Odložila jsem kýbl do vozíku a sáhla do kabelky. Vytáhla jsem svou vizitku a připlácla mu ji na hrudník.

„Kdybych věděla, že to bude tak jednoduché, neobtěžovala bych se odpovídat,“ prohodila jsem přes rameno a zadívala se mu do očí. „V dnešní době, aby člověk našel složité konverzace, ale když na tebe tak koukám, fešáku s temnýma očima, zavolej. Dohodneme si termín schůzky.“

Nechala jsem ho tam šokovaně stát a prokličkovala mezi lidmi ke kasám. Jediné, co jsem chtěla, bylo sedět doma v pyžamu u televize a ládovat se tou dobrotou, ze které mě bude bolet mozek.

Alespoň na chvíli ho zmrazím.

2.Kapitola (Slater)

Protočil jsem její vizitku v ruce a ušklíbl se. Byla mi k ničemu, protože její jméno jsem už dávno znal. Když odcházela, nenechal jsem si ujít pohled na její pozadí. Měla výstavní postavu, takovou, co bych viděl rád na všech čtyřech s vyšpuleným zadkem, za-

tímco bych do ní prudce přirážel a lámal její představy o tom, jak to má v posteli vypadat.

Madison Bennettová, pronesl jsem v duchu její jméno. Líbilo se mi. Bylo zvučný a tak nějak k té paličatý blondýně sedlo. Dlouhé vlasy se jí houpaly ze strany na stranu, když kličkovala mezi lidmi ke kasám. Kostýmek, který na sobě měla, nenechával moc prostoru k představivosti. Myslím, že piercing v bradavkách bych vycítil po čuchu, ale když se se mnou hádala o zmrzlinu, mohl jsem ho vidět.

Vzrušila ji její malá bezvýznamná výhra a mě pro změnu vzrušily její kozy, které bych mohl nasát do pusy a trochu skousnout.

Vytěsnil jsem ji z hlavy, vizitku zastrčil do kapsy kabátu a rozhlédl se po něčem, co bych snědl, než se vydám za Dominicem a Dukem.

Neviděl jsem je skoro půl roku. Přesně tak dlouho mi zabrala cesta po Mexiku, kde jsem si čistil hlavu zabíjením zmrdů.

Když se mi na stole objevila tři jména, která jsem roky hledal s tím, že se nacházejí na území Acapulca, neváhal jsem. Nepotřeboval jsem je mučit, ale rozhodně jsem si užil jejich řev plný bolesti, když jsem je zaživa stahoval z kůže.

Chtěl jsem po nich jen jedno: Třetí jméno, a to jsem nakonec dostal. Jenže ten hajzl neustále unikal. Ztrácel se mi z radaru, jen aby se objevil pokaždé na jiném místě. Nakonec jsem ho dostal a ta smrt udušením mi za tu námahu ani nestála.

Tři nula pro mě, a přesto jsem necítil žádné uspokojení. Jejich smrt nevrátila život a neudělala ze mě lepšího člověka, ale potlačila další touhu po krvi.

Zbýval mi jeden jediný člověk, jehož smrt měla být pochlazením po duši, kterou jsem neměl.

A přesně k tomu mi měla pomoci Madison Bennetová. Sledoval jsem ji dlouho. Pozoroval jsem výraz její tváře, abych odhadl její nálady. Zarývala se mi pod kůži den po dni, měsíc po měsíci.

Neznala mě. Nevěděla, kdo jsem, ale měla by se třást při představě toho, co jsem jí hodlal provést.

Sežeru ji zaživa a pak ji vyplivnu na podlahu jako zvratky. Nezbude z ní nic než nicota.

Dnešní střetnutí jsem měl přesně naplánované, o nějakou podělanou zmrzlinu mi vůbec nešlo. Chtěl jsem slyšet její hlas, chtěl jsem, aby mě konfrontovala. A přesně jak jsem odhadl, šla do toho. Kýbl zmrzliny, jak prostě.

V posteli s ní bude určitě zábava, ušklíbl jsem se pro sebe a vzal si z mrazáku tři pizzy, které jsem hodlal doma spořádat.

„Tak to mě poser,“ vyhrkl Duke, když jsem vstoupil do kanceláře v Aurum. „Slater Kane je zpátky.“

„Pochyboval jsi?“ ušklíbl jsem se. „Měl jsem nějakou práci, snad jsem ti nechyběl?“

„Ne,“ trhl rameny. „Nechyběl.“

„Kecáš,“ posadil jsem se do kožené sedačky, „vidím, jak se ti třese brada.“

„Už můžeš zase jít,“ odmávl mě rukou. „Po třech minutách se mi z tebe chce zvracet.“

„Kde je Dom?“

„Na líbáncích,“ odpověděl mi a zadíval se na kamery. „Prošvihl jsi svatbu.“

„Takže jeho posedlost je konečně v háji a my můžeme žít spokojeně až do smrti,“ odfrkl jsem si a opřel se pohodlně o polstrování.

„Je to s ním teď ještě horší,“ odpověděl mi. „Kde jsi vlastně byl?“

„V Mexiku.“

„V Mexiku?“ zvedl ke mně pohled. „Kdo to dostal?“

„Pamatuješ si ty tři sráče? Jak jsem po nich šel skoro deset let?“ připomněl jsem mu.

„Dostal jsi je?“ přivřel oči.

Přikývl jsem a vytáhl z kapsy krabičku cigaret.

„Byla to hračka.“

„A Richard?“

„Pomalu,“ krotil jsem ho. „Všechno postupně, přece jen nejde o pěšáka. Budu na to muset jít chytře a už vím jak.“

„Neříkej,“ uchechtl se. „Víš, že jeho nebudeš moci jen tak zabít.“

„Jak říkám, půjdu na to chytře. Psychologicky.“

„Ty nejsi trpělivej chlap, Slay. Jak na to chceš jít psychologicky?“

„Nech se překvapit, budeš čumět,“ usmál jsem se a zapálil si. „Zavolej mi nějaký holky, jsem hladovej.“

„Nechci se koukat, jak ti kouří péro,“ zamračil se.

„Tak se nekoukej,“ vydechl jsem obláček kouře a zavřel oči.

Byl jsem připravený zničit New York kvůli pomstě, kterou jsem v sobě několik let dusil. Vyčkával jsem a živil v sobě tyrana, který se ze mě za ty roky stal. To nejlepší jsem si ale nechával nakonec.

Muže, který mi zničil představy o spravedlnosti a prachy pro něj znamenaly víc než morální zásady.

Už teď jsem se těšil na jeho smrt.

3.Kapitola (Madison)

Probudila jsem se po zmrzlino-vém koma a zamrkala do tmy ložnice. Bolelo mě břicho a Lexi chrápala tak nahlas, až jsem měla pocit, že padá střecha mého bytu v SoHo. Vykulila jsem se z postele, došla si na záchod a podívala se na hodiny, které ukazo-

valy čtvrtou ranní.

Proč jsem, sakra, dovolila, aby tu Lexi přespala, když vím, jak moc je hlučná? Aha, už vím, protože mi brečela u televize s tím, že se s ní rozešel další přítel. Jak smutné.

Mně nevyšel žádný vztah. Všechny jsem analyzovala a hledala na nich chyby.

Chlapi neměli šanci se ke mně přiblížit, aby mohli naplno ukázat své city. Takže jsou vhodní jen do postele a následně jsem je posílala tam, odkud přišli.

Zapila jsem sklenkou vody lék na žaludek, se kterým jsem mívala už od puberty problémy, a sáhla po telefonu.

Svítila na něm zpráva z neznámého čísla.

086695580: **JAK TI CHUTNALA UKRADENÁ ZMRZLINA, ŽENO?**

Ušklíbala jsem se nad jeho opovážlivostí a odepsala mu:

JÁ: TAK ZA PRVÉ! KDE JSI, SAKRA, SEHNAL MOJE ČÍSLO?! A JINAK BYLA TAK MOC DOBRÁ, ŽE JSEM SKORO ZAPOMNĚLA, KDO MI JI CHTĚL SEBRAT.

Odložila jsem mobil, protože jsem nepředpokládala, že v tuhle hodinu odpoví, ale telefon zacinkal ani ne za pár vteřin. Nechápala jsem, kde vzal moje telefonní číslo, když jsem měla na vizitce uvedené jen číslo do ordinace. Tu jsem mu strčila do hrudníku, velmi pevného a velkého hrudníku, vzpomněla jsem si a skousla si ret.

086695580: JSEM, KDO JSEM, ŽENO, A DOKÁŽU SI SEHNAT VŠECHNO, CO CHCI. JINAK VĚŘÍM, ŽE BY MI ZMRZLINA TAKY CHUTNALA.

Zamyslela jsem se, co mu na to odpovědět. Lehce mě znepokojilo, že sehnal moje soukromé číslo a zároveň mě to rozpálilo, protože v té větě byl ukrytý určitý dvojsmysl a...

086695580: NA TVÉM TĚLE.

A tady byl, onen dvojsmysl, nad kterým jsem přemýšlela i já. Upřímně, ten chlap vypadal nebezpečně, ale lahodně zároveň. Nebyla jsem jedna z těch, která by ohrožovala nos nad sexy vizáží a svalnatým tělem. Dodržovala jsem své morální zásady, ale moje vagína měla svůj svět

a vše, co bylo špatné nebo to vypadalo nebezpečně, vítala rozevřenýma nohama.

JÁ: **FLIRTUJEŠ SE MNOU?**

Přejmenovala jsem si jeho telefonní číslo a sledovala bublinky, které se mihotaly v otevřeném chatu.

MENTOLOVÁ ZMRZLINA: **VADÍ TI TO?**

JÁ: **NE, ALE NEJSI NA TO TROCHU STARÝ?**

MENTOLOVÁ ZMRZLINA: **PŘIJDU SI NA SVŮJ VĚK VELMI VÝKONNÝ. CHCEŠ TO ZKUSIT?**

JÁ: **NE, PROTOŽE DOŠLA MENTOLOVÁ ZMRZLINA.**

MENTOLOVÁ ZMRZLINA: **SAKRA, MÁŠ PRAVDU. ZÍTRA OBJEDU VŠECHNY SUPER-MARKETY V NY A SEŽENU JI.**

Usmála jsem se a přemýšlela, jak pokračovat. Psala jsem si s neznámým mužem a ani trochu mi to nepřišlo divné! Mně! Vystudované psycholožce!

JÁ: **ANI NEZNÁM TVOJE JMÉNO, NATOŽ ABYCH Z TEBE CHTĚLA OLÍZAT MENTOLOVOU ZMRZLINU.**

MENTOLOVÁ ZMRZLINA: **CHTĚLA BYS JI ZE
MĚ OLÍZAT, ŽENO?**

JÁ: **V TUHLE CHVÍLI? JO.**

MENTOLOVÁ ZMRZLINA: **Z MÉHO PÉRA?**

Zrudla jsem jak patnáctka, která poprvé viděla slovo
PÉRO.

JÁ: **TVOJE JMÉNO!**

MENTOLOVÁ ZMRZLINA: **NĚCO ZA NĚCO.**

JÁ: **JAKOŽE JINAK MI JMÉNO NEŘEKNEŠ?**

MENTOLOVÁ ZMRZLINA: **CHYTRÁ HOLKA.**

JÁ: **TAK SI HO NECH, MÁM TĚ V HLAVĚ PO-
JMENOVANÉHO STEJNĚ PODLE SEBE. AŽ SE-
ŽENEŠ MENTOLOVOU ZMRZLINU, DEJ MI VĚ-
DĚT. TA MOJE DOŠLA. DOBROU NOC.**

Bubliny se rozeběhly po displeji, ale já ztišila zvuky
a ulehla na sedačku k televizi, kterou jsem zapnula a zvuk
ztišila na minimum. Nemělo smysl jít si lehnout k Lexi,
protože ta pravděpodobně v tuhle chvíli kácela stromy
v Kanadě.

Jak moc zvrhlá bych byla, kdybych, sakra, tu zmrzlinu
z jeho těla skutečně chtěla olízat? Na suchu jsem byla

skoro půl roku a jen při pomýšlení na jeho žhavé tělo a modré oči moje vagína tleskala jako po nejlepší opěře.

Nebyla jsem připravená na vztah, ale rozhodně jsem byla připravená na někoho, jako byl on. I když jsem z něj měla strach a pravděpodobně bych na poslední chvíli couvla, než by mě nakopl můj vnitřní ďábel, stejně by mě nezlomil. Neprahla bych po přídavku. Jen bych si užila jednu noc plnou sexu.

Kašlu na to, odfrkla jsem si.

Za městem otevřeli nový klub, do kterého se lidé dostali pouze po zaplacení měsíčního členství. Říkalo se, že jde o budovu hříchu, ze které lidi odcházeli spokojení a zvrhlí.

Možná bych to mohla zkusit... možná jsem uvnitř taky zvrhlá.

Jenže tenhle chlap... u něj bych určitě nemusela platit měsíční členství. Jen bych otevřela láhev vína, nabídla mu skleničku a pak se nechala ojet.

Všichni věděli, kdo je můj otec. Velké zvíře v New Yorku, kterého se bál každý. Těžko by si troufl mi něco udělat. A tenhle typ nevypadal, že by mi ublížil, spíš vypadal, že by si mě dal na jídelním stole.

Fajn, tak teď znám přesně jako jedna z obětí, o kterých mi otec říkal.

Ty taky měly nereálné představy o mužích, které si braly domů, aby je pak policie našla o pár dní později uškrcené. A to v lepším případě.

Zatřásla jsem hlavou, abych ho dostala z myšlenek, a pak se podívala na displej.

**MENTOLOVÁ ZMRZLINA: NECH SI O MNĚ
ZDÁT, ŽENO. JAK TI LÍŽU ZMRZLINU Z TVOJÍ
KUNDIČKY, PROTOŽE K TOMU STEJNĚ BRZY
DOJDE. PŘEJU DOBROU NOC.**

„Kurva,“ hlesla jsem, když se mi po přečtení jeho
zprávy rozlilo horko mezi nohama.

Potřebovala jsem sex, o tom nebylo pochyb.

4.Kapitola (Slater)

Když se Dominic o čtrnáct dní později vrátil z líbánek a uviděl mě v kanceláři, na jeho tváři se rozlil úšklebek.

„Říkal jsem, že žiješ,“ trhl hlavou a zavřel za sebou dveře.
„Kde jsi byl?“

„V Mexiku,“ pokrčil jsem rameny a podíval se na kamery. „Měl jsem tam nějakou neodkladnou práci.“

„Předpokládám, že kvůli té práci jsou všichni po smrti,“ odfrkl si.

„Všichni ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jeden člověk stále žije a bude žít dlouho. Tak dlouho, jak budu potřebovat, abych ho zničil.“ Dominic se posadil do koženého křesla a nalil si na dva prsty whiskey.

„Kde je Duke?“

„Nejsem jeho chůva.“

„Jasně, že ne,“ povzdechl si a napil se.

„Mám pocit, jako bys mi chtěl něco říct,“ opřel jsem se do křesla a zapálil si.

„Řekněme, že mi připadá, jako by se nám všechno rozpadalo pod rukama.“

„Vole, to se mě snažíš rozbrečet?“ ohrnul jsem znechuceně ret. „Vždycky se nám všechno sralo pod rukama, ale taky jsme z toho uměli bravurně vybruslit. O co konkrétně jde tentokrát?“

Nezajímal mě to. Bylo mi to u prdele, ale solidarita k tomuhle chlapovi, se kterým jsem vyrůstal, mě nutila se zeptat.

„Podepsali jsme s Davinou adopční papíry a nejde to tak, jak bychom chtěli. I přesto, že jsem měl pár lidí na výplatní pásce, myslel jsem, že adopce půjde rychleji.“

Kdo by chtěl, kurva, v dnešní době dítě? pomyslel jsem si v duchu.

„Mám zatahat za nitky?“

„Šlo by to?“ zvedl ke mně pohled.

„Vždycky to jde,“ odfrkl jsem si.

„Pak bych ti byl vděčnej,“ pokrčil rameny.

Nechal jsem jeho odpověď bez povšimnutí a zaměřil se na dění u baru. Přisedla si k němu totiž blondýnka, kterou jsem, sakra, znal, i když měla na očích škrabošku a na sobě upnuté černé koktejlky. To držení těla... ta délka vlasů...

Klidně jsem se mohl plést, ale, kurva, já byl Slater Kane, nikdy jsem se nepletl. Nesmím, tak mě vychovali.

Zvedl jsem se z křesla a podíval se na Dominica. „Vezmi to za mě, mám dole nějakou schůzku.“

Vydal jsem se ke dveřím, když mě zastavil jeho hlas: „Nemáš masku.“

„Věř mi,“ usmál jsem se na něj přes rameno. „Nepotřebuju ji.“

„Pravidla, kámo,“ upozornil mě a sedl si ke kamerám.

Zhluboka jsem se nadechl, abych ho neposlal do hajzlu, a strhl svou černou masku z věšáku. Místo očí byly dvě červené X a kdokoli, kdo mě znal, mě v ní stejně

poznal. Jak ale řekl Dome, pravidla jsou pravidla, a ta platila i pro nás.

Nasadil jsem si ji a vyšel z kanceláře. Když jsem dorazil do spodní části k baru, rozhlédl jsem se. V boxech bylo pár lidí, kteří si domlouvali kšefty, v klecích tančily holky a u baru seděla za moje ženská se třemi muži. Slítli se k ní jako vosy na cukr. Urovnal jsem si klopý saka a vydal se k nim.

Nikdo mi, kurva, nepoleze do zelí!

Zastrčil jsem si ruce do kapes kalhot a stoupl si za ně. Nemluvil jsem, jen jsem čekal. Vycítili mě a otočili se. Když mě uviděli, opustili stoličky a s přikývnutím se vzdálili.

Zmateně se ohlédla a jakmile mě spatřila, trochu narovнала záda.

„Odháníte zákazníky pohledem?“

„Jen ty, kteří mi lezou na nervy,“ zavrčel jsem.

Poznala mě. Došlo mi to ve chvíli, kdy na mě sykla, napjala ramena a její dech se zrychlil.

„Co tady děláš, Ženo?“

„Chodím sem,“ trhla rameny.

„To jsou kecý, tohle není místo pro tebe,“ ucedil jsem.

„Co ty o tom víš?“ vypila skleničku Martini a podívala se na mě.

Byla zatraceně nádherná, dokonalá a vzpurná, až jsem měl chuť přehodit si ji přes rameno a jít z ní tu vzpurnost vyšukat.

„Vím, že lžeš.“

„V čem konkrétně?“ zvedla bradu maličko výš.

„V tom, že sem chodíš,“ odpověděl jsem jí a mávl na barmana, aby mi přihrál pití. „Nechodíš sem, dnes jsi tu poprvé a myslíš si, že je to obyčejný klub s pár oplzlostmi. Kdybys sem chodila pravidelně, věděl bych o tvém členství, a to, sakra, nevím. Takže mi nevykládej, že sem chodíš.“

„Zaplatila jsem si členství,“ založila si ruce pod prsy.

„To je možný, ale dnešním večerem je ti zrušený a peníze se ti vrátí zpět na účet,“ podotkl jsem.

„Kdo si, sakra, myslíš, že jsi?“ vyhrkla.

„Jsem jeden z majitelů a věř mi, když ti říkám, že to tu není pro tebe,“ naklonil jsem se k ní blíž, až mě ovanul její parfém s vůní třešní. „Lidi tu mrdají jako zvířata, a já se nebudu koukat, jak si tě někdo odnáší do pokoje a tam ti bude dělat věci, na který nemá právo. Jedinej, kdo tě dobře vymrdá, budu já, Ženo. Víš proč?“

Její dech se opět zrychlil, ale ne strachem, nýbrž chtcem. Jednal jsem s ní otevřeně a na nic jsem si nehrál.

„Proč?“ zašeptala.

„Protože to tvoje tělo chce,“ odfrkl jsem si a přejel jí prsty po holém rameni. „Protože tvoje kundička právě teď nesnesitelně pulzuje, jak moc chce, abych se jí dotkl. Je to tak? Máš mokré kalhotky, Madison? Víím, že máš, kotě. Toužíš po tom, abych si přehodil tvoje krásný nohy přes ramena a vylízal tě... abych ti ukázal, kdo by vládl v posteli. Abych si tě podrobil. Mám pravdu, sladká Mads?“

„Přestaň,“ vydechla.

„Teď se sebereš a půjdeš domů,“ odtáhl jsem se od ní.

Do očí se jí vrátil vzpurný lesk a vystřídal doutnající chtíč, který v nich předtím měla.

„Víš, kdy jsem naposledy poslouchala nějakého chlapa?“

„Když jsi byla vdaná?“ odpověděl jsem nevzrušeně.

„Jak...“ zalapala po dechu.

Zjistil jsem si o ní všechno. Žena, která vedle mě seděla, slavila za pár dní dvacáté deváté narozeniny. Byla ve znamení berana, takže jsem počítal s tím, že s ní bude složitá domluva a nepomáhal tomu ani fakt, že byla výborná psycholožka. Kdyby se trochu víc snažila, prokoukla by mě, ale chápal jsem, že ji ovládal chtíč. Věděl jsem, že byla vdaná a že její manželství ztroskotalo dva roky po svatbě. Kvůli mně, nemělo smysl lhát. Byl jsem, kdo jsem byl... a neříkali mi Tyran pro nic za nic. Týral jsem lidi psychicky, než jsem zaútočil a dodělal je po fyzické stránce.

I s ní jsem měl stejné plány, jen to ještě nevěděla.

„Běž domů, Madison,“ vypil jsem na jeden lok vodku, která přede mnou přistála. „A očekávej návštěvu.“

Nečekal jsem na její odpověď, zvedl jsem se ze stoličky a naposledy se k ní naklonil, abych si přivoněl.

„Bud' připravená, Ženo,“ zašeptal jsem jí do ucha. „Přišla jsi sem pro dobrodružství, a to dostaneš... Přivátně.“

Nechal jsem ji tam a kývl na Jerryho a Samuela, aby ji vyprovodili.

Nikdo kromě mě nebude sahat na to, co je moje!

5.Kapitola (Madison)

Oficiálně a nekompromisně mě vyhodili z klubu Aurum. I když do tohoto klubu měl přístup kdekdo, já byla vykázána. Nic jsem neudělala, jen jsem seděla a popíjela. Bavila jsem se ve společnosti tří mužů, kteří si ke mně přisedli do doby, než se objevil

ten tyran.

Rozpálil mě svými slovy, aby mě následně uzemnil, jako kdyby mnou projela elektřina.

Jak mohl vědět, že jsem byla vdaná? Proč si myslel, že může cokoli?

Byla jsem, sakra, Madison Bennettová. Se mnou si nikdo nezahrával, protože všichni věděli, kdo je můj otec. Kdo si myslel, že je?!

Naštvaně jsem chvíli stála před klubem a hypnotizovala vyhazovače, kteří stáli venku u dveří.

„Zaplatila jsem si členství!“ ucedila jsem směrem k nim.

Odpovědí mi bylo mlčení a naprosto kamenné tváře.

„Mám právo být uvnitř,“ trhla jsem rameny.

„Váš odvoz je tu, madam,“ ukázal rukou ten vlevo.

Otočila jsem se, abych si všimla, že u cesty parkovalo taxi.

„Nezavolala jsem si ho,“ namítla jsem.

„Vy ne,“ přikývl vyhazovač a obešel mě, aby mi otevřel dveře. „Prosím, nastupte si.“

S povzdechem jsem vykročila k autu a nasedla do něj. Co mi taky jiného zbývalo? Přestože jsem byla, kdo jsem byla, v temném světě bohatých mužů s testosteronem vyšším než Empire State Building, jsem neměla šanci.

Nahlásila jsem řidiči svou adresu a opřela se o sedačku. Zavřela jsem oči a přemýšlela nad tím, kdo ten muž vůbec je. Potkala jsem ho v obchodě, abych zjistila, že je nejspíš mocný a bohatý.

Jsem zatraceně špatná psycholožka, pomyslela jsem si, když jsem ho neodhadla na první dobrou.

Jenže sako a kabát společně s lakovanými botami z nikoho zvíře ještě nedělá. Naproti tomu jeho oči... ty byly tak dokonalé a tak... prázdné.

Vystoupila jsem u chodníku jedné z výškových budov na Upper East Side a podala taxikáři peníze.

„Ne, slečno, váš odvoz už byl zaplacený,“ zavrtěl hlavou.

„Můj odvoz byl zaplacený?“ pozvedla jsem obočí.

„Ano,“ přikývl.

Zmateně jsem vystoupila a zabouchla za sebou dveře. Dívala jsem se na zadní světla taxíku, než zmizel za rohem.

S vrtěním hlavy jsem vstoupila do budovy. Dům procházel rekonstrukcí, takže tam spoustu věcí chybělo, jako například recepční a hlídači, které bych zrovna v tu chvíli uvítala. Nikdo tak neměl přehled o tom, kdo do domu může vstoupit. Díkybohu jsem bydlela v nejvyšším patře, což mi dodávalo alespoň nějaký pocit bezpečí.